

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Petra Kuchynky a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: I. T., narozen X, státní příslušnost X, X, X
zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, Archangelská 1,
100 00 Praha 10

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2019, č.j. MV-106858-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 29. 1. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 30. 1. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2019, č.j. MV-106858-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“), ze dne 9. 7. 2017, č.j. OAM-14757-17/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR spočívající ve výkonu nelegální práce.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce spatřoval nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgány v rámci vedeného řízení porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
4. Žalobce k věci sdělil, že je prokazatelně i v současné době držitelem platného živnostenského oprávnění, a proto mu, v rozporu se závěry napadeného rozhodnutí, mělo být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jakožto osobě provozující živnostenské podnikání.
5. Správní orgán v rámci vedeného řízení argumentoval zejména tím, že Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj provedl kontrolu u společnosti BERDYCH plus s. r. o., přičemž z této kontroly dovodil, že žalobce měl mít skrytý zaměstnanecký poměr s touto společností tím, že údajně vykonával práci pro společnost BERDYCH plus s. r. o. ve vztahu nadřízenosti společnosti BERDYCH plus s. r. o. jako faktického zaměstnavatele a podřízenosti žalobce jako faktického zaměstnance této společnosti, jménem společnosti BERDYCH plus s. r. o. a podle pokynů této společnosti. Jednalo se tedy o výkon závislé práce.
6. Žalobce tyto závěry odmítl. Z tvrzení prvostupňového správního orgánu vyplývá toliko fakt, že společnost BERDYCH plus s. r. o. má uzavřenou smlouvu o dílo se společností ANIRAM s. r. o., jejímž předmětem činnosti jsou stavební práce, a paralelně k tomuto obchodnímu vztahu má žalobce uzavřenou smlouvu o dílo se společností ANIRAM s. r. o. Žalobce tedy de facto realizoval činnost pro společnost BERDYCH plus s. r. o. pouze na základě uzavřených smluv o dílo v rámci své podnikatelské činnosti, a to v souladu se svým živnostenským oprávněním jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).
7. Žalobce současně upozornil na skutečnost, že správní orgány si prokazatelně účelově interpretovaly fakta v jeho neprospěch a zjednodušily si zjevně svoji práci tím, že vycházely pouze z výsledků kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj. Správní orgány v rámci vedeného pobytového řízení neprovedly ani výslech žalobce, v rámci kterého by žalobce mohl potvrdit, že spolupracuje s celou řadou dalších obchodních partnerů, a mohl tak v rámci výsledku podrobně popsat náplň svého živnostenského podnikání a vykonávané činnosti jako OSVČ.
8. Žalobce v tomto směru sdělil, že spolupracuje na základě smluv o dílo i s jinými podnikatelskými subjekty, nikoli pouze se společností ANIRAM s. r. o., jak tvrdí správní

orgány. Správní orgány si tak neopatřily pro své závěry všechny relevantní důkazy a spokojily se pouze se závěry Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, které se přitom primárně ani žalobce netýkají.

9. Žalobce byl proto přesvědčen, že žalovaná v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí porušila § 3 správního řádu, neboť nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, neboť závěr napadeného rozhodnutí není pravdivý.
10. Správní orgány dle názoru žalobce vydáním obou správních rozhodnutí navíc porušily § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřily oprávněné zájmy žalobce jako osoby, jíž se činnost správního orgánu dotýká, a v neposlední řadě § 2 odst. 4 správního řádu, když nedbaly, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 4. 3. 2019, v němž uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žalobcovy žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že žalobní body jsou zcela shodné s námitkami uplatněnými v odvolacím řízení, a proto plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí odvolání, z jakých podkladů žalovaná vycházela a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídila tak, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. V daném případě bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a spisový materiál rovněž poskytuje dostatečnou oporu vydaným správním rozhodnutím. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
15. Soud rozhodl o věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci sporu.
16. Žaloba není důvodná.
17. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – OSVČ, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR (výkon nelegální práce).
18. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*

19. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.*
20. Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
21. Podle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona platí, že *dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
22. Leitmotivem žaloby byla žalobcova polemika se způsobem, jakým správní orgán dospěl ke svým závěrům, konkrétně to, že Ministerstvo (a potažmo žalovaný) vycházelo pouze z výsledků kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (jehož závěry účelově interpretovalo v žalobcův neprospěch), aniž by vyslechlo přímo žalobce.
23. Stran neprovedení žalobcova účastnického výsledku soud konstatuje, že taková výpověď jistě může být významným důkazním prostředkem. Žalobce stran tohoto tvrzení v žalobě uvedl, že v rámci výsledku „*mohl potvrdit, že spolupracuje s celou řadou dalších obchodních partnerů, a mohl popsat náplň svého živnostenského podnikání a vykonávané činnosti jako OSVČ*“. Soud k tomu konstatuje, že žalobce mohl všechno to, co hodlal uvést při výsledku, vyjavit správnímu orgánu i skrze písemná podání, stejně tak mohl ony vztahy a pracovní náplň popsat i v žalobě. Nic takového však neučinil, nevyjevil ani náznakem, o jaké další obchodní partnery se jedná, případně co všechno jako OSVČ vykonává. Za tohoto stavu věci pak nelze vytýkat Ministerstvu, že k žalobcovu výsledku nepřistoupilo.
24. Dále, soud je toho názoru, že zjištění učiněná Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj v rámci jeho kontrolní činnosti byla úplná a dostatečně vypovídající, aby z nich cizinecké orgány mohly vycházet v rámci jejich řízení.
25. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající z předložených listinných dokladů (smlouva o dílo, faktury), nýbrž stav faktický. A ten byl prokázán. Na podkladě výsledků kontrolní činnosti SÚIP nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly cizinecké správní orgány, tedy že v žalobcově případě se nejednalo o výkon podnikání, ale o výkon závislé činnosti, tedy o osobní a soustavný výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů. Jinak totiž nelze vyložit stav, kdy žalobce, byť měl uzavřenu smlouvu o dílo se společností ANIRAM s. r. o. na stavební práce, vykonával práci (pomocné práce údržbářské, zámečnické a úklidové) pro společnost BERDYCH Plus spol. s r.o. podle pokynů pracovníka společnosti BERDYCH Plus spol. s r. o., který jeho práci rovněž kontroloval a evidoval žalobcovu pravidelnou pracovní docházku. Soud se neztotožnil s žalobcovým názorem o tom, že správní orgán hodnotil zjištěné skutečnosti tendenčně v žalobcův neprospěch, naopak, v dané věci byl zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu.
26. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

27. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 2. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu